

A hátsó udvar példázata

Boulder, Kolorádó - 2019. január 11.

(Forrás: http://www.kryon.com/CHAN2019/k_channel19_boulder.html)

A tisztább megértés érdekében - hogy segítsék az olvasókat - Lee és Kryon újra átvizsgálták ezt a közvetítést. Az írott anyagba esetenként plusz információ is belekerülhet. Az élőben elhangzottak sokszor olyan energiát hordoznak, és olyasfajta kommunikációt tartalmaznak, amelyet a nyomtatott szöveg nem képes visszatükrözni. Szóval élvezzék ezt a kibővített üzenetet, ami Boulder-ben lett átadva!

Üdvözöllek benneteket kedveseim, Kryon vagyok a Mágneses Szolgálattól!

Ígértem ma korábban egy példázatot, amiben ismét csak a Wonak nevezett személy fog szerepelni. Ha nem hallottatok volna róla korábban, Wo az összes embert képviseli. Nem tartozik egyik nemhez sem, hanem inkább nő-férfi (wo-man - angol szójáték - a ford.) Wo mindkét nemet képviseli, azonban ebben az esetben férfiként fogunk utalni rá, mert a nyelveken annak van értelme, hogy így tegyünk (he - a hímnemű ő - a ford.)

Ez egy olyan történet, amit néhányatok fel fog ismerni, ám valamiképpen mégis teljesen metaforikus jellegű. Nos kedveseim, a példázatoknak mindig van üzenete. A példázatok mindig metaforák, amik azért és úgy lettek megfogalmazva, hogy más dolgokat is kifejezhessenek. Néha megmagyarázzuk, hogy mit is jelentenek ezek a hasonlatok, néha pedig nem. Azonban most, ahogy ezen a különleges utazáson haladunk, pár jelentést azért mindenképpen meg kívánunk magyarázni.

Azt a címet fogom adni ennek a példázatnak, hogy Wo és a hátsó udvara.

Rögtön érezhetitek azt, hogy a "hátsó udvar" igazából nem is egy fizikai udvar, és részben igazatok is lenne. Egy pillanat múlva többet is el fogunk mondani a jelentéséről. Azonban a társam kultúrájában a fizikai hátsó udvar az a hely, ami egy tipikus amerikai otthon mögött található, és sokan a hallgatóságban is rendelkeznek vele. Néhányuknak még mindig megvan az az udvara, ahol felnőttek.

Kezdődjön hát a történet! Wonak volt egy hátsó udvara, és az életében végig igazán fontos volt a számára. Mint olyan sokan közületek, akiknek szintén van - és ha elég sokáig éltetek egyetlen helyen - akkor tisztán emlékezhetek rá a gyerekkorotokból. Sok dolog, ami ott zajlott azon a hátsó udvaron, nagyon fontos a fiatalságotok emlékezetében.

Talán emlékeztek a saját hátsó udvarotokra, mert amikor kicsik voltatok, itt játszottatok. Emlékezhetek azokra a dolgokra, amik az évek során hozzáadódtak ehhez, valamint azokra, amik ugyanazok maradtak. Néhány azon dolgok közül a stabilitásotokat jelentette, és talán arra számítottatok, hogy ugyanolyanok maradnak. A hátsó udvar ebben a bizonyos példázatban Wo valóságát képviseli. Számotokra ez az udvar szintén a valóságotokat jelenti, hogy hogyan is gondolkodtok, hogyan kezelitek a dolgokat az életben.

Természetesen, a valóságotokat korán kezdik formálni, amikor nagyon fiatalok voltatok, és Wo esetében ő erre nagyon tisztán vissza is emlékszik. Emlékszik a napra, amikor az apja meghozta a fát. A fa már akkor nagy volt Wo szemében. Az apja hozott egy olyan berendezést, amiről most már tudja, hogy markológép volt. Az apja ástott egy lyukat ezzel a géppel és beletette a fát. Emlékszik arra, hogy a fa odakerülésének oka, maga Wo volt - ez nagyon tetszett neki! Amikor Wo majdnem öt éves lett, emlékszik rá, hogy az apja azt mondta: *"Wo, ez lesz a te személyes faházikód, és amikor egy kicsit öregebb leszel, együtt építjük meg azt a házat."* Valóban így is történt.

Számos év eltelt, és Wo látta azt a fát növekedni. Az ágak nagyobbak lettek, és végül megerősödtek ahhoz is, hogy megmássza őket. Így az apja és Wo egy idő után elkezdték lassacskán felépíteni azt a faházat. Amikor befejezték, az erős és nagyszerű lett!

A faházikó kedveseim, a gyermekkorot képviseli ebben a példázatban. Wo esetében ez egy jó gyerekkor volt, tele jó emlékekkel, és nagyon, de nagyon élénken emlékezett is rá. Részletekre is emlékezett, ahogyan közületek szintén sokan. Emlékezett valamire, amin még a mai napig is nevet. Amikor az apja nagyon lassan és szertartásosan építette a faházikót, talált két olyan olajoshordót (olyasmiket, mint a szemeteskuka), amik a tetejükön nyíltak. Aztán az apja a fejük tetejére fordította őket, a nyílással lefelé. A fához tette őket, annak érdekében, hogy a faház részeként szolgáljanak - bejáratként.

Nos, ami ebben lényeges az, hogy az évek során a hordók megmaradtak. Hasznosak voltak és ott maradtak, ahova tették őket - még miután a faház már el is tűnt. Még Wo felnőttkorában is, a hordók ugyanazon a helyen maradtak. Ez azért

volt, mert végtére is funkcionáltak. Piknikes asztallá, alkalmi asztallá váltak - egy deszkával rajtuk, az ételt tartották a partik alkalmával a fa mellett, ahol az emberek az árnyékban akartak leülni. Ha Wo egy nagy projekten dolgozott a hátsó udvaron, vagy építeni akart bármit is, a hordók támogatták az egész tervet. A hordók sohasem mozdultak el.

Érdekes módon, néhány szomszéd észrevette ezt és viccelt is vele: *"Vajon Wo el fogja mozdítani valaha is azokat a hordókat?"* Wo azt mondta nekik: *"Nem, nem hinném. Azok állandóak."* Végül a szomszédság viccelődése a következő lett: *"A jövőben két dolog történhet: vagy eljön az elragadtatás, vagy Wo elmozdítja a hordókat."* A hordók pedig nem mozdultak.

Kedveseim, ebben a példázatban a ti hátsó udvarotokon is vannak hordók. Sohasem mozdíttjátok el őket. Nem tudjátok egykönnyen megmozdítani azokat, és igazából sohasem gondoltok arra, hogy elmozdítsátok őket, mert azok a valóságok igazságainak a magvát képviselik. Kérdés: ebben a történetben Wo vagy az apja tette oda a hordókat? Ez egy hasonlat Wo számára. Az apja olyan valakit képvisel az életében, aki jelentőségteljes, fontos személy. Ti ugyanezzel rendelkeztek a saját életetekben. Volt valaki, aki megtanította azon dolgokat nektek, melyek végül az igazságotokká, az állandósult valóságotokká váltak, és egy olyan hitté, amitől sosem mozdultok el. Az oka? Ezeket az állandósult, mozdulatlan hordókat, ezt az igazságot használjátok mindvégig, mert ezek működnek a számotokra, és mindig is működtek eddig. A fa természetesen az állandó stabilitásotok, a hordók (igazságok) pedig soha nincsenek távol attól. Egész életetekben ugyanazok maradnak, és ez a biztonságotok magja.

Most hadd változtassam meg a történetet egy kicsit, és beszéljek nektek a "babaházról"! Itt van az, ahol egy kissé külön kitérünk az egyik nemre és valóságúbbak leszünk a nők számára, akik hallgatják a történetet. Wonak volt egy faházikója, mert a fiúk ilyet akarnak, de volt egy különálló babaháza is, mivel a lányok viszont ilyet szeretnének. Az apja és a barátai építették ezt a babaházat neki. Emlékeztek rá, hogy azt mondtuk nektek, Wo nő-férfi? Ebben a példázatban mindkét nemet képviseli. Így figyelembe kell vennünk azt, hogy ő egyúttal kislány is. Wo egy babaházat is akart. Most ebben a történetben, a nemi jellegzetességek elképzelése előtt tisztelgünk, és hogy a különböző nemű gyerekek gyakorta másra vágnak. A hátsó udvar a faházzal és a babaházzal együtt teljes.

A hátsó udvar Wo, és mindannyiótok belső gyermekét is képviseli. Ez az a hely, ahol a szülinapi bulik zajlottak, ahogy felnőttek, megjelölve az életben való előrehaladást. A faház és a babaház volt, ahol felnőttéssé játszottatok, és ahol például úgy tettetek, mintha ételt készítenétek. Ez erőd, ház, munkahely - sokféle dolog volt. A hátsó udvar aztán a gyermekkorotokká, az életetekké, és a hitrendszeretekké vált. A fa? Az csak növekszik, és mindent képes támogatni. Ez az, amibe belekapaszzkodtok, mert vannak bizonyos dolgok az életben, amikről tudnotok kell, hogy szilárdak, és változatlanok.

Wo fája még sokáig ott állt, azután is, miután a faház már rég eltűnt. Belekapaszzkodott abba a fába az élete során, és az csak nőtt és nőtt - hamarosan roppant nagy lett. Valójában majdnem olyan nagy volt, mint maga a hátsó udvar! Olyanná vált, mint egy erdei lombsátor, leárnyékolva az egész udvart.

Wo immár felnőttként bement a hátsó udvarra, felkapta az italát, a szívószálát, és leült a székébe. *"Sóhaj... ez ám az élet."* Békés elmével azt gondolta: *"Ez jó, és körülöttem minden jól van."* Ücsörgött ott, és felidézte a múltat: *"Szerettem ezt a fát és a hordókat. Köszönöm emlékek, hogy itt vagytok! A faházikó eltűnt, de a babaház még itt van. Ezt is köszönöm! Részt vettem benne, a részemmé vált teljesen, és ez az életem."*

Nos, Wo gyakorlatias gondolkodású volt, és történtek negatív dolgok is a hátsó udvarán. Viszont jó lelkű, kiegyensúlyozott személy is volt, és nem gondolt túl sokat azokra a dolgokra. Emlékszik a patkányokra. Nem szeret arra gondolni, hogy kimondja: *"Patkányaink vannak."* Természetesen tudja azt is, hogy azok nem a hátsó udvarukból, hanem a kerítésen át, illetve az alatt, a szomszédos udvarból jönnek. Nos Wo nem fogja ezt közölni a szomszédokkal, mert kedveli és értékeli őket. Azt gondolja: *"Vannak bizonyos dolgok, amiket nem mondasz el a szomszédoknak és a barátaidnak. Nem beszélsz nekik a patkányokról, nem mondasz meg nekik, hogy hogyan neveljék a gyerekeiket, vagy hogy nincsenek összhangban a színeik, nincs ízlésük. Egyszerűen csak szereted őket."* Tehát Wo mindig is azt érezte, hogy képes a saját módján kezelni a patkányokat. Azok jöttek és mentek - jóllehet nem tudta, hogyan is jönnek át a kerítésen vagy alatta - mindig elboldogult velük.

A patkányok természetesen az élet kellemetlen kihívásait képviselik. Ezek azok a dolgok, amikre ránéztek és nem akartok foglalkozni velük, de valahogy mégis megteszitek. Néha, a hátsó udvarok némelyikén határozottan túl sok patkány van. Ez az, amikor egy személy "hibás működésbe megy át" és stresszel. Ez az, amikor az embereknek leromlik az egészsége. Azonban Wonak jó és kiegyensúlyozott elképzelése volt az életről. Ő egy jó Wo-illető, és a tőle telhető legjobb módon kezelte a patkányokat - leginkább úgy, hogy nem gondolt rájuk.

Aztán ott voltak a kígyók. Namármost, Wonak elképzelése sem volt arról, hogy azok hogyan kerülhettek be a hátsó udvarára. Elképzelése szerint a kígyók a kerítés alatt járhattak oda - mert ez az, ahogyan szerinte csinálják az okos kígyók. Hálás volt azért, hogy nem volt belőlük sok, de amikor bármennyi is megjelent, félt. Gyűlölte a kígyókat, és

semennyit sem kívánt belőlük. Ilyenkor bement a házba, elrejtőzött, és hívott valaki mást, hogy kapja el őket. Amikor véget ért a dolog, akkor jött csak elő.

Ebben a történetben, a kígyók az azon dolgoktól való félelmet képviselik, amiket nem tudtok megoldani. Ez a halálfélelem, vagy egy gyógyíthatatlan betegség, és minden más olyan félelem, ami meghaladta a patkányokat. Wo azt mondogatta: *"Tudom, hogy hogyan kezeljem ezeket a dolgokat. Egyszerűen csak megszabadulok tőlük, nem is gondolok rájuk. Végül pedig visszatérek a helyre, ahová leülhetek a székembe az italommal, szürcsölgethetek a szívószálammal és azt mondhatom, hogy rendben vagyok, jól vagyok."*

A nagy váltás

Minden jó és stabil volt egy bizonyos pontig... aztán jött a földrengés. Wo emlékszik rá, ahogy ott ücsörög, kortyolgatja az italát, tudván azt, hogy minden igazán rendben van, amikor beütött a földrengés. Óh, minden morajlott, ingott, és érezte, hogy a mellette lévő nagy fa úgy recsegett, mint a puskaropogás. Egy-két ág letört és ráesett a babaházra, amitől az kissé megdőlt. Minden háborgott körülötte, és ez egy pillanatig rémisztő volt. Wo örömmel nyugtázta, hogy nem sérült meg, és hamarosan megtudta, hogy egyik szomszédja sem. Körülnézett, és habár úgy látta, hogy mindenki biztonságban volt, azért akadt néhány szemmel látható sérülés és jelentősebb változás.

Wo körülnézett, hogy felmérje mindennek az állapotát. A fa egy kicsit másképpen nézett ki. A babaház egy kicsit más szögben állt, jóllehet úgy tűnt, hogy az is rendben van. Viszont segítségre volt szüksége ahhoz, hogy biztos legyen benne.

A felügyelők hamarosan megérkeztek. Ők azok, akik a hátsó udvarok biztonságáért felelősek. Ők hozzák a szabályokat. Nos, a történetben a felügyelők a (törvényen alapuló - a ford.) hatalmat képviselik. De mivel ez egy példázat, így minden lehetséges. Néha a hatalom afelé taszít benneteket, hogy olyan dolgokat tegyetek meg, amik egyfajta felébredéssé, ráeszméléssé válnak. A hatalom néha nem igazán az, aminek látszik. Ez egy olyasfajta hatalom volt, ami változást okozhat. Most pedig készüljétek fel erre: Wo néhány szomszédjánál nem volt földrengés! Nem is csoda, hogy jól voltak. Ez egy kicsit többet elárul már nektek a példázatban kimondatlan dolgokról, nem igaz?

Látjátok - mint azok közül is sokan, akik hallgatják, vagy olvassák ezt - Wo is öreg lélek volt. Ő egy jó ember volt. Olyan tudatossággal rendelkezett, ami készen állt a fejlődésre. Igazán remek, spirituális és nemeslelkű ember volt. Ez a földrengés ugyan felrázta a hátsó udvarát, de néhány szomszédja mégsem érezte meg. Közületek páran értik ezt talán?

A felügyelők megjöttek, és azt mondták Wonak: *"Beszéljünk a fáról!"* Wo azonnal reagált: *"Ha azt fogjátok mondani nekem, hogy a fának el kell tűnnie, akkor nektek kell távoznotok. Nem érdekel, hogy mi a helyzet, de a fa marad!"* A felügyelők kedvesek voltak, és megpróbálták megnyugtatni Wot. Azt mondták: *"Nem Wo, a fa maradhat. Ez egy jó fa. Azonban, túlságosan súlyos ahhoz, hogy biztonságos legyen."* Aztán előadták Wonak, hogy Gaia hogyan is gondoskodik az ő fáról. Emlékeztették arra, hogy Gaia erdeiben a fákat, a tűz, a rovarok, vagy egyéb természeti dolgok természetes módon ritkítják azért, hogy az lehetővé tegye számukra a túlélést. Azonban, ha egy ember az erdei környezeten kívül ültet egy fát, akkor aztán ő a felelős azért, amit normális esetben Gaia tenne meg. A fának szükségük van arra, hogy az egészségük és a hosszú életük érdekében rendszeresen megmetsszék őket. *"Wo, rendszeresen ritkítanod kellett volna, így most instabillá vált, és utómunkálatokat igényel."*

Kedveseim, ha eddig elég jól értitek ezt a példázatot, akkor látjátok, hogy Wo épp egy váltáson megy keresztül. A "fa megmetsszése" azt jelenti, hogy a valóságát ahhoz az energiához kell hozzáigazítani, amin belül él, nem pedig a múltjából származó energiához. Attól függően, hogy ki van itt és ki hallgatja ezt - a fa megmetsszése azt jelenti, hogy rendszeresen újra kell értékeljétek a mindennapi valóságokat! Wo nem tette meg, és a legtöbben soha nem is teszik. A "fa" mindig is egyszerűen csak "a fa" volt, azonban hirtelen valami olyasmivé vált, amire oda kell figyelni.

Wo azt mondta, hogy: *"Értem én, de nem akarom látni. Biztosítotok arról, hogy a fa még élni fog akkor, amikor végeztetek?"* A felügyelők kedvesen válaszoltak: *"Igen Wo, nem csak, hogy élni fog, de olyan új állapotban lesz, hogy évtizedekkel többet fog élni - még téged is túlél. Wo, a fa az fa. Ez pedig egy gyönyörű példány, és mi sohasem bánthanánk. Mi csupán meg fogjuk metszeni, így az jobban növekedhet."*

Amikor a metszés befejeződött, Wo visszajött, és nem igazán tudta, hogy mit is fog látni, amikor belép a hátsó udvarra. Kinyitotta a kertkaput... térdre rogyott, és elsírta magát. Nem megmetssztették, hanem megölték! Természetesen nem ez volt a helyzet. Hanem az, hogy Wo még sohasem látott nagy fát metszés után, így nem volt tudatában annak, hogy mire is számíton. Nem volt többé lombkorona boltozat, nem voltak ágak. Látszólag minden eltűnt.

Természetesen a fa idővel folytatta a növekedést, és új hajtások kerültek a furcsán kinéző megmetsszett ágak helyére. Wo később azt is felismerte, hogy a bogarak többé már nem potyogtak a poharába - valami olyasmit, ami a lombkoronánál mindig megtörtént! Nem voltak többé csípős bogarak sem - amik szintén a lombzatban éltek! Wo felismert valami mást

is. A szép lombkorona takaró eltűnt, és most napszemüveget kellett felvennie, mert túl sok volt a napfény! Ne hagyjátok átsiklani magatokat eme hasonlat fölött! Ahogy megnyesitek a valóságot attól, ami a múltból csüng rajtatok, több fény lesz az életetekben, és sokkalta kevesebb ingerültség, valamint a látszólag védelmezőnek tűnő ágak lombkoronájából származó stressz. A boltozat valójában nem adott számotokra védelmet jelentő árnyékot. Az a változatlan hozzáállás fészke volt, és a saját növekvő negativitását rejtegette. Leárnyékolta benneteket a fénytől és a csodálatos új igazságtól. Az egy gondozatlan, megmetszetlen fa volt.

A felügyelők - akik egyre inkább bölcseknek látszottak, nem pedig parancsolóknak - aztán azt mondták: *"Óh Wo, remélem nem bánod, de a fa megmetszésének folyamatában el kellett mozdítanunk a hordókat."* Wo elzöldült.

"Óh Istenem, megmozdítottátok a hordókat?" Wo elsírta magát. Azt felelték: *"Igen."* Wo alaposan körülnézett, hogy eljött-e már az elragadtatás, és talán csak nem vette észre (a szomszédság viccelődése). Elmozdították a hordókat!

A felügyelők folytatták: *"Wo, amikor megmozdítottuk a hordókat, észrevettünk valamit. Tudtad, hogy kígyófészek volt alattuk?"*

Wo nem hitt a fülének. *"Micsoda? A kígyók a hordók alatt voltak?"*

"Igen Wo." felelték a felügyelők. *"Mindvégig a hordók alatt voltak. Benéztél-e valaha is alájuk? Hány éve álltak ott, Wo? Sok olyan dolog volt ott, ami csak a sötétségben él meg, és amiket ki kellett takarítanunk. Úgy tűnt, hogy évtizedek óta nem mozdították meg a hordókat."* Akkor Wo felismerte, hogy egész életében sohasem nézett be a hordók alá - és mindvégig onnan jöttek elő a kígyók.

Tekintsünk most csak rá erre a hasonlatra kedveseim! Az igazságok és elképzelések, amiket sohasem érintetek meg - az életetekben lévő végérvényesnek gondolt dolgok - azok, amiket az "apátok" tett oda számotokra. Ha elmozdítanátok őket, akkor az szinte az emléküek kifigurázása, meghurcolása lenne. Egyszerűen nem mozdítjátok meg azokat a dolgokat, amik ilyen fontosak a számotokra. Talán ez nem az apátok, hanem inkább a lelkipásztorotok, a papotok, vagy az egyetemi tanároto, akit olyannyira tiszteltetek? Látjátok? A hordók nem mozdultak, mert az tisztelgés az emléküek előtt, és igen, azon hordók alatt voltak a kígyók, mert sohasem mozdították el őket.

A dolgok egy régebbi energiában állottá, mérgezővé válhatnak, és az új felfedezések, az új gondolkodás fényében még akár hamissá is válhatnak. Ha a múlthoz ragaszkodtok - még ha az elképzelések olyanoktól is származnak, akiket szerettek és tiszteltetek - a régi gondolkodás szekrényébe zárjátok magatokat. Minél hosszabban nem mozdítjátok el a hordókat, annál könnyebb a gondolkodás régi paradigmájában élni tovább. Íme egy igazság: Isten ma, holnap és mindörökké ugyanaz, de az Istennel való kapcsolatunk felfedezése úgy változik, ahogy a fény egyre világosabb, nagyobb erejű lesz.

A felügyelők még nem végeztek. *"Wo, sajnáljuk, hogy ezt kell mondjuk neked, de ez a babaház valami olyasmi, amitől meg kell szabadulnod. Mi meg tudnánk javítani, de túl sokba fog kerülni. Jobb lenne, ha egyszerűen csak megszabadulnánk tőle. Teljesen újra kellene építeni. Nem igazán van alapzata, mivel ez egy gyerekjátéknak épült a számodra. Így rád fog omlani."* Wo megdermedt ettől az elképzeléstől. Azonban logikus elmével megértette, és azt mondta nekik, hogy csinálják csak. Így hát elvitték, és fel is takarították maguk után.

Amikor Wo másnap visszajött, az már nem volt ott. Találkozott a felügyelőkkel, akiket egyre jobban és jobban kedvelt, majd megbeszélték, hogy hogyan is ment a munka.

"Tudod Wo, a babaház eltávolítása nehezebb volt, mint gondoltuk."

"Miért volt az?" - kérdezte Wo.

"Nos azért, mert patkányfészek volt benne. Mennyi idő telt el azóta, hogy ténylegesen bent jártál? Miért tartottad meg, ha nem is használtad?"

Wo elcsendesedett. A patkányok egyáltalán nem a szomszéd udvarából érkeztek. A gyerekkori babaházából jöttek.

Azt szeretném, ha rátekinenétek erre a hasonlatra kedveseim, mert vannak olyanok közöttetek, akikben még mindig él a "babaház" emléke, ám nem akarják még csak megemlíteni sem! Valaki valamikor azt mondta nektek: *"Ha felnőttek lesztek, akkor viselkedjétek is felnőttként! Maradjatok távol a gyerekes dolgoktól! Hagyjátok abba a gyerekes nevetgélést, vagy az izgatottságot! Ne ereszkedjétek le négykézlábra, mint egy gyerek! Most már felelősségteljes felnőttek vagytok, félre kell rakjátok a gyerekkorotok dolgait, és ne is gondoljátok rájuk!"*

Figyeljete most rám kedveseim! Ha rendszeresen meglátogatjátok a belső gyermeketeket, és részévé teszitek azt a felnőtt paradigmátoknak, akkor az meg fogja menteni az életeteket! A belső gyermek az, akik vagytok. Ez a gyermeki lét szépsége. Egy gyermek ártatlansága értékes és tiszta. Ellátogatni erre a belső gyermek helyre és rendszeresen játszani - az megfiatalít benneteket, elűzi a depresszió és az aggodás patkányait. Ez a legkiegyensúlyozóbb dolog, amit csak egy ember tehet - hogy nevet és örvendezik úgy, mintha ismét gyerek lenne.

Wo felismerte, hogy felnőttként sohasem ment be abba a babaházba. Öreg lélek volt, kiegyensúlyozott, de figyelmen kívül hagyta ezeket a dolgokat, és hagyta, hogy megdohosodjanak - azt gondolván, hogy azok túlságosan is gyerekesek. Ragaszkodott az emlékeihez, de a valóságán belül sohasem élte át őket újra. Nem is nevetett túl sokat, ahogy ezt most felismerte. A patkányok és a kígyók hasonlata egyértelmű, mert ezen dolgokkal való törődés nélkül, Wo megengedte számukra, hogy azok a sötétben maradjanak. Megengedte, hogy a tudatlanság ott növekedjen, aminek a létezéséhez sötétség szükséges.

A felügyelők elmentek, és Wonak már szinte hiányoztak is. Úgy tűnt utólag, inkább vezetőik voltak ők, nem pedig felügyelők. Segítettek Wonak önmagára találni a földrengés után. Természetesen a felügyelők egyáltalán nem voltak felsőbb hatalom - hanem a belső Isten, az ébredő tudatosság figyelme és ébersége. Ez volt az "egység" kezdete, ahol minden dolog a maga teljes valóságában válik láthatóvá.

Végül, idővel Wo a hátsó udvaron találta magát a kerti székében, az italával, a szívószálával és a napszemüvegével. A Nap fényesen sütött, de ez lehetővé tette számára, hogy valami mást is meglásson - a színeket! A virágok előbújnak, olyan virágok, amiket egész életében nem látott. Az udvarán lévő új fény annyi szépséget, kellemességet és melegséget hozott a számára.

Wo felismerte, hogy minden dolog most is rendben volt. A fa? Még mindig megragadhatta, és belekapaszkodhatott - még mindig támogatta őt, ahogy mindig is. Az új ágak csodálatosak, színesek voltak, és másfajta árnyékot adtak. Ezek voltak azok az ágak, amik Wo mostani élete során nőttek. Ezek Wo ágai voltak, nem pedig azok, amik a múltjából származtak. A biztonságos fája a saját elképzeléseiből és a valóságról szóló saját intuitív felfedezéseiből származik. Nem félt a rendszeres megmetszésüktől sem. Ez a fa többé már nem az apja fája volt.

Wo fejében a babaház és a faház még mindig ugyanúgy ott volt. Vissza tudott emlékezni rájuk, tudott nevetni és kiáltozni örömeiben, ahogy visszaemlékezett azokra az órákra, amiket ott töltött játékkal. Még át is tervezte őket az új képzeletében, hogy még ragyogóbbak legyenek, mint amilyenek voltak.

A hordók? A felügyelők nem vitték el, csupán elmozdították őket. Így Wo vitette el azokat. Hé, különben is, ki akar régi hordókat a hátsó udvarán?

Ez hát a példázat kedveseim.

Mi a helyzet a ti hátsó udvarotokkal? Közületek hányan érezték a földrengést? Most hadd osszak meg veletek egy másik titkot is! A földrengés mindannyiótok számára más és más. Van olyan, akinél tegnap volt, van akinél 2012-ben, másoknál pedig holnap lesz. A földrengés hasonlata valami olyasmi, ami megrázza ugyan a hitetek alapját, de annak nem kell negatívnak lennie. Elhagyhatjátok ezt a helyet és megérthetitek mindezt, mielőtt még ma aludni tértek. A felfedezés egy olyan útját is megkezdhetitek akár, ahol ezen dolgok csak apránként, szép lassacskán tárulnak fel. Minden személy egyedi.

Lehet egy mélyenszántó hirtelen megvilágosodásotok, ahogy itt ültök. *"Felismerem a hátsó udvaromat, és az nem néz ki túl jól. Nem akarom, hogy egy földrengés rázzon fel! Csak egy megmetszett fát szeretnék, amivel dolgozhatok."* Ez a bölcs öreg lélek kijelentése, aki megérti a következőt: *"Nem kell teljesen lenullázódnom ahhoz, hogy ezt megértsen. Már most készen állok a kinyilatkoztatásra, ahogy emelem éber tudatosságát annak, aki vagyok és aki voltam. Szellem, mutass nekem új fényt az életemben!"*

Mindig lesznek olyanok, akiknek az életükben lesznek olyan problémák, ami arra a helyre vezeti el őket, ahol olyan dolgokkal kell szembesülniük, amikkel nem akartak. Páran Istenhez fognak kiáltani: *"Mit csináltam rosszul? Miért történik ez velem?"*

Most konkrétan valakihez beszélek a hallgatóságban.

"Jó ember vagyok. Jó öreg lélek vagyok, és hiszek azokban a dolgokban, amiket itt tanítanak. Miért történik ez épp velem?"

Íme a válasz: ez azért van, mert túlságosan konok vagy, és ezt tudod is. Azért van, mert ez által kell felrázni téged az álomból, és fényvel fogsz kiérni a másik oldalra. Azért van, mert a fát megmetszeni kell, nem pedig megölni. Tudod,

hogy miről is beszélek kedvesem. De ez leginkább azért van, mert Isten olyannyira szeret téged, hogy megadatott számodra a lehetőség, hogy tovább élj örömben és egészségben, hogy változást hozz a bolygó számára. Isten ismeri a nevedet. Így van ez minden egyes emberrel. Mindenféle, teljesen különböző, egyedi és elegáns formában léteztek, de mindannyiótoknak van hátsó udvara - és lehetősége arra is, hogy azt megváltoztassa.

Fontoljátok hát meg ezen dolgokat a bolygón lévő, illetve a tudatosságokban felbukkanó változások fényében! Most visszatérek újra az üzenethez, amit reggel adtam át nektek. Amikor elkezdték kielemezni azt, hogy kik is lehettek ti a bolygón, és miért is lehettek jelen, akkor a válaszok csodálatosak és mélyenszántóak. A válaszokban magasztosság, a felismerésekben pedig nagyszerűség rejlik, amikor is elkezdték megválaszolni a kérdéseket egytől-egyig.

Ez hát Kryon üzenete, és 30 éven át mindig is ez volt. Csupán minden alkalommal egy kicsit másképpen mondjuk el. (Kryon mosolyog)

És ez így van.

Kryon

Fordító - Konrád Bálint

Lektor - Barczy Bernadett

Stiliztika - Daka Sanya